

בענין שמירת הגוף והנפש - שיעור 594

I. בעניני סכנה לאדם

(א) **רוח רעה שדים ומזיקים** חז"ל אסרו כמה ענינים משום רוח רעה דהיינו שדים ומזיקים שיש בהם חשש סכנה ועיין ביומא (ט"ז:) ובחולין (ק"ז:) ובתענית (כ:) לענין שיכתא שהוא שד שמזיק מי שנגע מאכלים בלי נטילת ידים אמנם דעת תוספות (חולין ק"ז: ד"ה התם) דאין אותה רוח רעה מצויה בינינו כמו שאין אנו נזהרין על הזוגות ועל הגילו משקיין (רמ"א רע"ז - ח) וכן כתב בהגהות מרדכי (שנת פרק המוליד) גם ביצה קלופה וכ"כ הים של שלמה (פרק כל הצער י"ג) והרמב"ם השמיט כל מה ששייך לרוח רעה ועיין ברמ"א (שכ"ח - ל"ה) שאסור להתיז מחלב אשה על מי שנשף בו רוח רעה דלית בו סכנה ועיין בפסחים (ק"ז:) דבזמן הזה לא שכיחי מזיקין כיון שרבי חנינא בן דוסא ואביי גירשו אותם ולכן ברוב הדברים שנאסרו משום רוח רעה אין מקפידין בזמן הזה אמנם שיש סוגים של רוח רעה דיש להקפיד עליהם גם בזמן הזה כגון נטילת ידים שחרית (שו"ע ד - ט) משום רוח רעה (מ"ב כ"ח) ומים אחרונים אין נוטלים על גבי קרקע אלא בכלי מפני רוח רעה (קפ"ח - ז) והרמ"א לא הגיה משמע דמסכים בענין אלו דוקא דרק בדברים שיש בהם מסורה מהשו"ע צריך ליזהר בהם (שכט הלוי ו - ק"ח - ה)

(ב) **שום בצל וביצה קלופות שעבר עליהם הלילה** - עיין בנדה (י"ז:) דאמר רשב"י שהעושה אותן מתחייב בנפשו ודמו בראשו אמנם הרמב"ם והטור והשו"ע והרמ"א לא הביאו גמרא זו והגהות מרדכי (שנת פרק המוליד) כתב הטעם דרוח רעה לא שכיח בינינו כנ"ל ויש מי שאומר דלא נאמר איסור זה אלא דוקא כשום וכצל ולא כביצה (מהרא"ז אבד"ק נאוהרדק) וי"א דההקפדה היא בביצה חיה ולא במבושלת וצלויה (שו"ת בית שלמה ח - קפ"ט) ויש מי שכתב דבדיעבד אפשר להדיח את הביצה כמו בנטילת ידים לשחרית (שו"ת יד מאיר) ויש שכתבו דאין סכנה כשהבצים או הכצלים מעורבים עם מאכל אחר (סמ"ק קט"ח) ויש אומרים במקרה אין בו רוח רע (רבכות אפרים ה - תקנ"ג וציץ אליעזר י"ח - מ"ו) ואורחות רבינו (ח - ר"ה) כתב בשם החזו"א שהתיר לבנו להלין לכתחילה בלילה רק שיכסה אותה בכל מקום אסור להשליכה לאשפה ועיין באג"מ (יו"ד ג - כ) שכתב דאולי משמע שסובר השו"ע והרמ"א דדין דרשב"י הוא רק דעת יחיד ורבנן פליגי עליו וכדחזינן שבירושלמי לא הזכיר זה מ"מ כתב לדינא שראוי להחמיר אמנם בבתי אפיה כתב שאין להחמיר דאין לך בו אלא חידושו ואבאר ועיין בתשובות והנהגות (ד - קפ"ו) דבמקום מצוה או לצורך שבת מותר לכתחילה ואיברא בשו"ת דברי יציב (יו"ד ל"ח) כתב שאולי כל מיני מחלות המצויות היום הן תולדה שאין זהירות בסכנה זו וכן כתב החפץ חיים (צליקוטי הלכות נדה) שצריך להזהר בהם וכ"כ הערוך השלחן (קט"ז - כ"ג) והשו"ע הרב (שמירת הגוף ז) ולמעשה ראוי ליזהר בכל זה דחמירא סכנתא מאיסורא

(ג) **לא יתן תבשיל ולא משקים תחת המטה** מפני שרוח רעה שורה עליהם והוא גמרא מפורשת (פסחים ק"ז) והובא להלכה בשו"ע (יו"ד קט"ז - ה) וגם ברמב"ם ולכן יש מסורה על ענין זה משא"כ ביצים קלופים והש"ך (ד) כתב דאפילו הם מכוסים ויש מחמירים גם בדיעבד (הגר"א) אבל רובא מתירים בדיעבד ויש מקילים תחת מטת תינוק ודבר זה שכיח מאד בעגלה ילדים (מעשה במצות פסח תחת המטה ואבאר)

(ד) **שלא להניח ספר פתוח ולצאת** דבזיון הוא ומשכח תלמודו (ש"ך יו"ד רע"ז - ח) ודוקא כשיצא לרחוב אבל הנכנס מחדר לחדר או אפילו לחצר ולרחוב שלא על אריכת הזמן אין חשש בזה (ערוך השלחן יו"ד רע"ז - ז בשם ים של שלמה)

ה) לימוד ענייני אבילות - עיין בהכנה"ג (י"ד רמ"ה - סג"ט חות ג) אסור להניח מללמוד מסכתא מועד קטן מפני שהם דברים של מיתה מיהו ימהר ולא ידקדק כמו בשאר מסכתות ומותר לקרות עירובין נדה ויבמות אע"פ שראשי תיבותיהן ענ"י

ו) המשמש מטתו במטה שתינוק ישן בה יגרום להתינוק שיפול ר"ל בחולי ודוקא כשאינו בן שנה ודוקא כשהתינוק ישן למרגלות המטה ודוקא כשאינו מניח ידו על התינוק בשעת תשמיש (פסחים קי"ז) ועיין בערוך השלחן (ר"מ - י"ח) דאף שאין אנו מבינין אך כך היו רבותינו הקדושים מקובלים על פי החכמה האמיתית ונראה לי שהוא הדין לשאר סגולות ותיקון שנמצא בהגמרא והובא בגדולי הפוסקים

ז) מעין הרע מאד צריך ליזהר (זוהר אחרי מות) ויש בעין הרע משום סכנת נפשות (חוסן ישועות) לכן אסור לאדם שיעמוד על שדה חבירו בשעה שעומדת בקמותיה (ח"מ ש"ח - ה) ולכן צריך לומר בכל פעם בלי עין הרע מ"מ הרמב"ם והסמ"ג השמיטו הסכנה של עין הרע ויש אומרים שהוא רק מדת חסידות וכך שמעתי מאחד מרבותי

ח) לסתום חלון או פתח לגמרי אסור שלא יזיקו השדים כי דרכן לצאת בו אלא ינקוב בו נקב (צוואת רבי יהודה החסיד) ויש דאין נזהרין ועיין לעיל אות-א

ט) אדם שנתגלתה אצלו מחלה פנימית לא יספרה לאחרים אלא יתפלל אל אביו שבשמים שיחוס וירחם עליו וירפאהו שאם יגלה את מחלתו לאחרים יצטרך לעשות לו נס גלוי ודבר זה קשה עד מאד (ספר ויצבור יוסף 3 - 74 י"ז)

II. שינוי הטבע מימי חז"ל עד זמנינו

א) עיין בתוספות (מועד קטן י"ח. ד"ה כוורא) ותוספות (ע"ז כ"ד: ד"ה פרה) דהרבה דברים נשתנה והרמב"ם השמיט האיסור של אכילת בשר ודגים וכל רפואות שבש"ס שנשתנה הטבע (חתם סופר י"ד ק"ח) וכ"כ הרמ"א דאע"ג דאמרינן בגמרא יולדת לט' אינה יולדת למקוטעין כבר תמהו ע"ז רבים שהחוש מכחיש זה אלא שנשתנה הטבע וכן לענין זוגות שהיה סכנה שוב ליכא קפידא כלל וכן לרוח רעה וכן לענין לעשן ביו"ט וכ"כ המג"א (קל"ו - ה) לענין בשר ודגים ועיין במלבי"ם (נאמנות חיים סימן ד' ח"י סק"ד) דגם הרמב"ם עצמו לא חש לדברי הגמרא לעניני הסגולה והרפואה ולמעשה דבר שלא הובא בשו"ע ופוסקים כל הקפיד קפיד וכל דלא קפיד לא קפיד (פסחים ק"י:)

ב) בענין חולה שאמרו חז"ל (שכ"ח - א) שהוא מסוכן והרופא אומר שאינו מסוכן עיין במג"א (שכ"ח - ז) ששקר אומרים הרופאים שבגמרא אמרו דיש סכנה ולא אמרינן נשתנה הזמן וכ"כ הפמ"ג (ח"ב - ז) ודלא כהמג"א (קע"ג - ח וקל"ו - ה) שנשתנה הטבע והספר שמירת הגוף והנפש (74 54) כתב בשם רב אלישיב דכוונת הפמ"ג רק בכה"ג שרופא אחד אומר דאינו צריך משא"כ אם הוא דבר מוסכם אצל כל הרופאים דאינו סכנה אז סמכין על הרופאים

III. נשואין בסוף החודש - עיין ברמ"א (ח"ע ס"ד - א) שנהגו שלא לישא נשים אלא בתחילת החודש בעוד שהלבנה במלואה וכ"כ השו"ע (י"ד קע"ט - ז) אמנם הגר"א עשה חתונת בנו בסוף החודש וכ"כ הערוך השלחן (ח"ע ס"ד - י"ג) וכן פסק הקיצור שו"ע (קס"ו - א) ודעת החזון איש וכן שמענו בשם רב משה ודלא כרב ש.ז. אויערבאך (שמירת הגוף תס"ו)